

Arrest

**nr. 93 730 van 17 december 2012
in de zaak RvV x / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2012 met referentienummer 17851.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 4 december 2011 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer. Verzoekster legde een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor.

Op 6 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan verzoekster op 15 februari 2012 in kennis werd gesteld.

Verzoekster krijgt een extra maand de tijd, met name tot 15 maart 2012, om documenten voor te leggen als werkzoekende, met name een inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebrieven en het bewijs dat ze een reële kans maakt om te worden tewerkgesteld (niet marginaal), of als werknemer, met loonfiches van de laatste twee maanden zodat marginale tewerkstelling niet kan worden uitgesloten.

Verzoekster legt op 14 maart 2012 een bewijs van inschrijving van de VDAB voor.

Op 4 april 2012 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster wordt hiervan op 26 april 2012 in kennis gesteld.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in uitvoering van artikel 51, § 2,2° lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 04/12/2011 werd ingediend door: Naam: V.A.K., Nationaliteit: Frankrijk ;

Om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980) om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene deed een aanvraag van verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende ingevolge art. 40§4-1° van de wet van 15/12/1980.

Ter staving hiervan heeft betrokkene een contract voorgelegd van 19/06/2010 en de loonfiches van juni 2011 tot november 2011. Aan de hand van deze bewijzen hebben we geconstateerd dat de uren van tewerkstelling op het contract niet overeenstemmen met de effectieve van tewerkstelling op de loonfiches. Volgens deze loonfiches bleek betrokkene onvoldoende uren tewerkgesteld om marginale tewerkstelling te kunnen uitsluiten en bijgevolg werd aan betrokkene een bijlage 20 zonder bevel gegeven OP 15/02/2012 wegens marginale tewerkstelling. Er werd haar een extra maand de tijd gegeven om zich als werknemer in orde te stellen en de loonfiches van de laatste twee maanden voor te leggen om marginale tewerkstelling eventueel te kunnen uitsluiten. Er werd tevens eveneens melding gemaakt dat betrokkene indien ze niet meer is tewerkgesteld zich ook kan in orde stellen als werkzoekende en hiervoor een VDAB attest of sollicitatiebrieven moet voorleggen en bewijzen een reële kans op tewerkstelling te maken die niet als marginaal kan beschouwd worden.

Betrokkene heeft na de betekening van de bijlage 20 zonder bevel enkel een VDAB attest voorgelegd Waarop vermeld staat dat zij deeltijds werkt en op zoek is naar werk. Dit document werd opgesteld op (05/03/2012. Nieuwe bijkomende bewijzen van haar deeltijdse tewerkstelling werden tot op heden niet meer aan het dossier toegevoegd.

Betrokkene voldoet dus niet aan het statuut van werknemer (art. 50§2-1° van het KB van 08/10/1981) gezien ze volgens haar loonfiches onvoldoende uren is tewerkgesteld om marginale tewerkstelling te kunnen uitsluiten.

Zij voldoet evenmin aan het statuut van werkzoekende (art. 50§2-3° van het KB van 08/10/1981) gezien ze geen bewijs geleverd heeft van een reële kans op tewerkstelling die niet marginaal is. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene enige moeite doet om een betere tewerkstelling te bekomen.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 50, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de motiveringsplicht. Verzoekster beroept zich tenslotte op een manifeste beoordelingsfout.

Dit middel wordt als volgt toegelicht:

“1. In de bestreden beslissing wordt verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden op het Belgische grondgebied wordt geweigerd zonder dat de wettelijke bepalingen, waarop de weigeringsbeslissing gebaseerd is, worden weergegeven.

Dat er derhalve sprake is van schending van de formele motiveringsplicht.

2. Dat in tweede instantie dient te worden opgemerkt dat geen enkele wettelijke bepaling voorziet dat om redenen, zoals weergegeven in de bijlage 20, een verblijfskaart van een burger van de Unie zomaar kan geweigerd worden omdat er sprake zou zijn van een "marginale tewerkstelling".

Dat het begrip "marginale tewerkstelling", zoals gedefinieerd door verweerder in de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen noch in het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan teruggevonden worden.

Dat derhalve door verweerder, door het stellen als voorwaarde dat er geen sprake mag zijn van marginale tewerkstelling, een bijkomende voorwaarde toevoegt aan voormelde wet en K.B.

Dat, door te stellen dat verzoekster niet voldoet aan het statuut van werknemer omdat er sprake is van marginale tewerkstelling, verweerder het artikel 40§4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het art. 50§2 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat.

3. Dat in derde instantie verzoekster opmerkt dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet voldoet aan het statuut van werknemer en evenmin voldoet aan het statuut van werkzoekende.

Dat evenwel verzoekster ter staving van haar aanvraag en haar tewerkstelling als werknemer in België een arbeidscontract en loonfiches heeft neergelegd.

Dat verzoekster vaststelt dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat de uren van tewerkstelling op het contract niet overeenstemmen met de effectieve tewerkstelling op de loonfiches.

Dat uit de motivatie van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft nagelaten met alle door verzoekster neergelegde bewijsstukken rekening te houden.

Dat immers verzoekster eveneens een bijlage bij de arbeidsovereenkomst aangaande de wijziging van het uurrooster heeft neergelegd (cf. stukken 2 en 3).

Dat uit deze bijlage blijkt dat verzoekster bij de BVBA Rambus vanaf 1 april 2011 zal tewerkgesteld worden met een uurrooster van 38 uren per week (i.p.v. 20 uren).

Dat derhalve de beslissing volkomen onterecht werd genomen, geenszins rekening hield met de "bijlage bij de arbeidsovereenkomst - wijziging van het uurrooster", en er dus sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing de wettelijke bepaling niet weergeeft waarop de weigeringsbeslissing is gebaseerd.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikelen 502, § 2 en 51, § 2 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat verzoekster niet voldoet aan het statuut van werknemer gezien ze volgens haar loonfiches onvoldoende uren tewerkgesteld is om marginale tewerkstelling te kunnen uitsluiten en dat verzoekster evenmin voldoet aan het statuut van werkzoekende omdat ze geen bewijs heeft geleverd van een reële kans op tewerkstelling die niet marginaal is.

Aangezien de juridische en feitelijke motieven die de bestreden beslissing schragen duidelijk zijn weergegeven in deze beslissing en verzoekster derhalve in de mogelijkheid werd gesteld haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden, kan geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden vastgesteld.

2.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, herinnert de Raad eraan dat bij de beoordeling van de materiële motivering het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 50, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende:

“(…) § 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis; (...)

3° werkzoekende:

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgd of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid; (...).”*

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar in punt 1. bedoelde aanvraag zich aanmeldde als *“werknemer”*. Ze legde een arbeidscontract voor van 19 juni 2010 met een voorziene arbeidsduur van 20 uren, samen met een *“bijlage bij de arbeidsovereenkomst – wijziging van het uurrooster”* van 1 april 2011 waar wordt gesteld dat verzoekster vanaf 1 april 2011 38 uren per week zal tewerkgesteld worden.

Het bevoegde stadsbestuur heeft verzoekster vervolgens verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 4 maart 2012 het volgende over te leggen, met name: *“loonfiches”*.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 11 januari 2012 loonfiches neerlegde voor de maanden juni tot en met november 2011. Het betreffen dus loonfiches voor die maanden waarin verzoekster werd verondersteld reeds 38 uren per week te werken. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, blijkt niet uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de *“bijlage bij de arbeidsovereenkomst – wijziging van het uurrooster”*.

Bij nazicht blijkt dat verzoekster tijdens die zes maanden 278 uur arbeid verrichtte. Uit nazicht van de loonfiches blijkt eveneens een toegestane afwezigheid van 712 uur. Een werkduur van 278 uren op zes maanden komt neer op een werktijd van 46,33 uren per maand daar waar verzoekster normaal 38 uren per week werd verondersteld te werken.

Daarenboven blijkt verzoekster drie maal meer *“toegestaan afwezig”* dan dat zij effectief werkt.

2.7. Toen op 6 juni 2012 de gemachtigde een beslissing nam tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, werd aan verzoekster evenwel de kans gegeven om binnen een maand, met name tot 15 maart 2012, documenten voor te leggen als werkzoekende, met name een inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebrieven en het bewijs dat ze een reële kans maakt om te worden tewerkgesteld (niet marginaal), of als werknemer, met loonfiches van de laatste twee maanden zodat marginale tewerkstelling niet kan worden uitgesloten.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 14 maart 2012 een attest van inschrijving bij de VDAB voorlegde, gedateerd 5 maart 2012, waarbij werd vermeld dat verzoekster is ingeschreven als *“Ik werk deeltijds en ben (nog) op zoek naar werk”*.

Andere bijkomende bewijzen van verzoeksters deeltijdse tewerkstelling werden niet voorgelegd.

2.8. Gegeven de bovenvermelde vaststellingen die volgen uit nazicht van het administratief dossier, besluit de Raad dat de gemachtigde dan ook geen blijk van onzorgvuldig of kennelijk onredelijke handelen wanneer hij overweegt *“Aan de hand van deze bewijzen hebben we geconstateerd dat de*

uren van tewerkstelling op het contract niet overeenstemmen met de effectieve van tewerkstelling op de loonfiches”.

2.9. Verzoekster voert aan dat het begrip “marginale tewerkstelling” nergens in de Vreemdelingenwet noch in het Vreemdelingenbesluit kan worden terug gevonden.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, geen bijkomende voorwaarde toevoegt aan de Vreemdelingenwet of het Vreemdelingenbesluit, maar wel gevestigde rechtspraak van het Hof van Justitie toepast. Uit deze gevestigde rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat het begrip “werknemer” ruim moet worden uitgelegd, met name als “*iemand [die] gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag prestaties levert en als tegenprestatie een vergoeding ontvangt*” (zie K. LENAERTS, Europees Recht, Antwerpen - Cambridge, Intersentia, 2011, 164.). Evenwel benadrukt het Hof van Justitie dat het vrij verkeer van werknemers slechts wordt gewaarborgd aan personen die een werkzaamheid van economische aard verrichten. In andere woorden: het vrij verkeer van werknemers geldt slechts voor het verrichten van “*reële en daadwerkelijke arbeid, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig blijken*”. (HvJ 23 maart 1981, nr. C-53/81, Levin, punt 17; HvJ 13 april 2000, nr. C-176/96, Lehtonen, punt 44; HvJ 6 november 2003, nr. C-413/01, Ninni-Orasche, punt 26).

2.10. De Raad stelt vast dat verzoekster, met haar betoog, geenszins aantoonde dat een totale werkduur van 278 uren op 6 maanden, d.i. 43,33 uren per maand, niet kan worden beschouwd als een “marginale tewerkstelling”.

De Raad besluit dat, waar verzoekster normalerwijze 38 uren per week dient te presteren maar in realiteit slechts 43,33 uren per maand presteert, de gemachtigde niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelt wanneer hij overweegt dat “*volgens deze loonfiches bleek betrokkene onvoldoende uren tewerkgesteld om marginale tewerkstelling te kunnen uitsluiten*”.

Waar marginale tewerkstelling niet kan worden uitgesloten, is het niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoekster geen reële en daadwerkelijke arbeid verricht en dat bijgevolg haar arbeid niet als een werkzaamheid kan worden beschouwd die valt onder het toepassingsgebied van de bepalingen betreffende het vrije verkeer van werknemers. (HvJ 23 maart 1981, nr. C-53/81, Levin, punt 17)

De verzoekster toont aldus niet aan dat artikel 50, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit werd geschonden.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoekster de beoordeling van de gemachtigde “*Zij voldoet evenmin aan het statuut van werkzoekende (art. 50§2-3° van het KB van 08/10/1981) gezien ze geen bewijs geleverd heeft van een reële kans op tewerkstelling die niet marginaal is. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene enige moeite doet om een betere tewerkstelling te bekomen.*” niet betwist noch weerlegt, zodat dit motief gehandhaafd blijft.

Een schending van artikel 50, § 2, 3° van het Vreemdelingenbesluit wordt aldus niet aangetoond.

2.12. Verzoekster slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze haar verblijfsrecht heeft geweigerd om reden dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen. Een manifeste beoordelingsfout wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.13. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 14, 15, 28 *juncto* artikel 31 van de richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 inzake het vrij verkeer van burger van de Unie (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging.

Dit middel wordt als volgt uiteengezet:

“1. Art. 14 van de burgerschapsrichtlijn stelt het volgende :

“1. *Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht volgens artikel 6 zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het gastland....*

4. *In afwijking van de leden 1 en 2 en onverminderd het bepaalde in hoofdstuk VI, kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien:*

a) de burgers van de Unie werknemer of zelfstandige zijn, of b) de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen

bewijzen dat zij nog immers werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld.

Art. 28 van de burgerschapsrichtlijn stelt het volgende :

"1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging"

2. Dat verzoekster van oordeel is dat in casu, gelet op de art. 14 en 28 en de procedurele waarborgen vervat in het art. 15 io.31 van burgerschapsrichtlijn, verweerder geenszins zomaar kon overgaan tot betekening van een bijlage en gehouden was een evenredigheidsstoetsing door te voeren vooraleer een beslissing te nemen waarbij haar verblijfskaart van een burger van de Unie wordt afgenomen.

3. Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van verzoekster, Unie-burger, rekening te houden met verzoeksters duur van haar verblijf in België, haar familieleden in België, haar tewerkstelling als werkneemster in België,...

4. Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

5. Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder heeft nagelaten verzoeksters gezinsleven in België (verzoekster woont te Eeklo samen met haar levenspartner, de heer De Letter Carlo, cf. stuk 4), haar (duur van) verblijf in België en haar huidige tewerkstelling als werkneemster in België in overweging te nemen alvorens een einde te maken aan verzoeksters verblijfsrecht in België.

Dat er sprake is van schending van de art. 14, 15, 28 io. 31 van de burgerschapsrichtlijn, van het evenredigheidsbeginsel en van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht."

2.14. De richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekster toont dit echter op geen enkele manier aan. Dit middelonderdeel kan aldus niet dienstig worden aangevoerd.

De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van Vreemdelingenwet. (cfr. RvS 4 april 2007, nr. 169 748).

2.15. Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht, merkt de Raad op dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167 853; RvS 23 juni 2005, nr. 146 472, zie ook I.OPDEBEEK, "De Hoorplicht", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278).

De bestreden beslissing is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur, maar vloeit voort uit artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Het betreft dus een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent de verzoekster de gemachtigde van de staatssecretaris heeft gevraagd om uit hoofde van zijn bevoegdheid in het kader van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, een beslissing te nemen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om

een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 2006, 247). Bijgevolg kan de schending van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur hier niet dienstig aangevoerd worden.

Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Verzoekster klaagt tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding.

Verzoekster argumenteert dat de gemachtigde, bij het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, rekening diende te houden met verzoeksters duur van verblijf in België, haar familieleven en haar tewerkstelling in België.

De Raad merkt op dat de gemachtigde in het kader van het al dan niet toekennen van een recht van verblijf als werknemer of werkzoekende, zoals door verzoekster aangegeven in haar verklaring van inschrijving, enkel dient na te gaan of verzoekster voldoet aan de desbetreffende verblijfsvoorwaarden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door de beslissing van de gemachtigde van 6 juni 2012 werd geïnformeerd over de problemen met haar dossier en een maand de tijd kreeg om de benodigde documenten voor te leggen. Verzoekster toont niet aan waarom ze bijkomend had moeten worden uitgenodigd voor een verhoor.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat haar tewerkstelling als werkneemster in België in rekening werd genomen maar echter omwille van de vastgestelde marginale tewerkstelling niet als een reële en daadwerkelijke werkzaamheid kon worden gekwalificeerd zoals vereist is om onder het toepassingsgebied van het vrij verkeer van werknemers te vallen. Voorts blijkt uit de bespreking van het eerste middel eveneens dat verzoekster ook niet als werkzoekende kon worden beschouwd omdat zij geen reële kans op tewerkstelling aantoonde die niet marginaal was. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de gemachtigde op een zorgvuldige en kennelijke redelijke wijze tot deze beoordelingen is gekomen.

Waar verzoekster aanvoert dat rekening diende gehouden te worden met haar verblijfsduur en haar familieleven in België alvorens een einde te maken aan haar verblijfsrecht, wijst de Raad erop dat *in casu* er geen sprake was van een "verblijfsrecht", wel van een aanvraag van verklaring tot inschrijving als werknemer of werkzoekende. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster ooit een aanvraag heeft ingediend in het kader van gezinshereniging met een EU-onderdaan of Belg of ooit melding heeft gemaakt van een familieleven. Waar verzoekster verwijst naar de evenredigheidsstoets in het kader van artikel 28 van de richtlijn 2004/38, wijst de Raad erop dat verzoekster *in casu* niet wordt bevolen om het grondgebied te verlaten omwille van openbare orde of nationale veiligheid, maar louter omdat zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als EU werknemer of EU werkzoekende.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen. De verzoekster maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de Minister zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft toen hij vaststelde dat verzoekster niet voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden (cfr. RvS 26 september 2005, nr. 149.347), *quod non in casu*.

Het tweede middel is niet gegrond.

Verzoekster voert aldus geen gegrond middel aan dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES